

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрі:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границю:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-їй пополудні.

Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламці неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Синдикат гр. Голуховського.

При розправі над заявою правительства сказав моравський посол др. Странський, будьто знесене язових розпоряджень і падене кабінету гр. Туна спонукав гр. Голуховський, або — дословно наводячи слова Странського — синдикат гр. Голуховського. Заміту сего не спростував ніхто в посольській палаті. Аж по переведеній розправі став сей заміт предметом толків і пояснень в кульборах палати, а відтак заговорили про него деякі австрійські і заграничні дневники.

Що міністри заграничних справ мішались нераз у внутрішню політику Австрії — факту сего не можна заперечити. В своїм часі з'орудовав Байст угорський дуалізм і поладнав договір між австрійськими Німцями а Поляками. Андрасі перебив в сімдесятих роках приязну Чехам політику гр. Гогенварта, а гр. Кальнокій був мабуть тим чинником, що склонив гр. Таффого в 1890 році до занятя трохи приязнішого становища супроти австрійських Русинів. Можна би проте, судячи по вїшніх проявах, дати віру і словам пос. Странського, будьто гр. Голуховський, дбаючи о поважне становиско Австрії в концерті европейских держав, вплинув на зміну внутрішньої політики, веденої гр. Туном.

Так однак не було. На зміну внутрішньої політики в недавнім часі вплинули зовсім иньші обставини. Факт, що німецька лівіція обструкцією спинала через два роки всяку діяльність парламенту, втворив в висших сферах переконанє, що лівіція зможе спинити і вибір делегації, а тим самим долитавска пошесть обійме всю державу і піддержит в Угорщині змаганя до персональної унії. Тоді покликав цісар бар. Хлюмецького до Ішлю і поручив єму спитати німецьку шляхту, що думає робити лівіція? Бар. Хлюмецький порозумів ся з німецькою шляхтою, представив їй цілу грізну ситуацію, а шляхта ся враз з езекутивним комітетом лівіції прирекла відступити від обструкції, наколи правительство знесе язові розпорядження. О сїм повідомлено гр. Туна. Сей однак як жентельман не згодив ся на «безуслівне» знесене розпоряджень, а стояв при данім собою в парламенті приреченю, що відкличе язові розпорядження як «провізоричні» тоді, як обі сторони згодять ся на язовий закон. Сім відказом рішив гр. Тун сам свою долю, без синдикату гр. Голуховського, о котрім маячив в парламенті др. Странський.

Тепер повстало питанє, хто має знести язові розпорядження, чи новий кабінет правиці (Ліхтенштайна), чи який другий, прихильніший лівіції? Питанє се прояснив в своїм часі др. Білинський в звісній статі Pester Lloyd-a, де було сказано, що Чехи пристали би на знесене згаданих розпоряджень, як би за се взяв ся новий кабінет правиці. Проба з кабінетом кн. Альфреда Ліхтенштайна не поведла ся однак, а тоді рішив ся цісар, покликати до керми переходовий кабінет гр. Клярого з тим, що вправді язові розпорядження будуть знесені «безуслівно», але кабінет сей внесе натомість в парламенті проект язового закона для Чехії і Моравії.

На децизию корони вплинула ще і ся обставина, що бар. Хлюмецький дав цісареві запоруку, що по знесеню язових розпоряджень Чехи возьмуть ся за обструкцію, сею обструкцією з'ізолюють себе та що з розбитєм правиці прийде в парламенті до нового угрупованя сторонництв, а в новій більшості найдуть ся вже і Німці з лівіції, — о що найбільше розходило ся і розходить ся німецькій лівіції і німецькій шляхті.

Отсе коротка історія родин кабінету гр. Клярого. Конечність викликала падене гр. Туна і відкликанє язових розпоряджень. В слід за сим успокоїла ся — як бачимо — лівіція і висвободила з під тероризму і іредентичних змагань Шенерера. Не правиця а лівіція скапітулювала, бо гр. Клярі рівночасно з знесенєм язових розпоряджень, з'обовязав ся в своїй заяві надолжити кривду, заподіяну Чехам, державним язовим законом.

Наколи лівіція нині трохи ще непокоїть ся, то причину сего непокою треба шукати в невдалім рахунку бар. Хлюмецького, котрий надїяв ся, будьто по знесеню язових розпоряджень Чехи зашумлять, а тим самим самі розібють правицю. Рахунок сей не дописав завдяки політичному розумови чеських послів і правиці взагалі. Правиця не розбилась, хоч щоденно в німецьких дневниках можна читати, що она розбиває ся. Правиця, сподїємось, остоїть ся в своїй солідарности, бо лише тоді може она зневолити німецьку лівіцію до справедливого компромісу.

Розбите правиці — а се лежить в руках чеських послів — було би по нашій думці нещастєм для Австрії. Тоді могли би дійсно віджити супрематичній змаганя Німців над австрійськими Славянами, коли противно солідарність правиці не скривдить німецького народу в Австрії, а лише обмежить єго неоправдані претенсії. Лише програма правиці, — с. є. переведене рівноправности всіх австрійських народів — зможе уздоровити недужий організм нашої держави. Програма лівіції носить в собі зародок до безнастанних національних спорів.

Пос. Странський без потреби напав проте на гр. Голуховського і інсинуовав єму падене гр. Туна і знесене язових розпоряджень.

ГЕНРИК ПОНТОПІДАН.

На манівцях.

(Далі).

Потім кілька разів хотів який парубок пожартувати з нею, сама згадка тих зачіпок піддержувала її опір.

Хоч була все весела і говірка і не утікала перед смілими зворотами і замітками, сама гадка про любовно простягнене рамя вводила її в сліпий гнів і нераз коли парубки хотіли, як то звичайно, пожартувати з нею в полі, пересвідчували ся на велике своє здивованє, що се не пуста балачка та її «гордість», як обсуджувано її поведене.

— Ся худобина хоче також дутися — говорили злобно.

Коли Трина дізнала ся про те, була від тоді іще меньше приступна.

Але коли так сиділа сього вечера і дивила ся на признаки почести і лицарської любови, яка припала в паю її сестри, дивні заволоділи нею почуваня.

Гадка про щастє, про нову, чорну сукню Якобіни, про білі, вузькі руки кравця, про його гарну бороду і дивні погляди... все те бурило

в ній кров і причинювало ся до неспокою її серця.

Марила про день, в яким вона сама зможе сидіти на першій місци за столом, з вінцем на голові коло судженого, між добрими, веселими приятелями. В думці поміщувала на місци шурини по черзі всіх парубків, яких знала і уявляла собі, як виглядало би і що чула би коло кожного з них.

Нараз прокинула ся в ній пристрасна жажда любови, пізнаня роскоші цілуя і устиску. Мало не влюбила ся у сього блідого мушину, що показував ся таким добрим для сестри і якого нещасливе каліцтво зродило у ній велике співчутє може по часті тому, що здавало ся їй немовби то сестра не відвзаїмнювала ся йому добре.

Не розуміла ніщо і з якоюсь журою а враз і завистю думала про те, чи се правда, що, як чула, Якобіна не дуже то радо йшла замуж за нього.

Сиділа так і роздумувала над сїм, коли нараз «риба» ударив п'ястком у стіл і закрив, що до сто чортів, не хоче бути свідком весіля, на яким бракувало би божого слова.

Признали йому рацію — Якобіна подала псалтир, який мала в церкві; всі зібрали ся коло «риби» — він зловив сейчас книжку, по-

ставив перед собою свічку і засьпівав першу з весільних пісней.

Як раз зачали, не мали вже охоти кінчити. Коли лише пересьпівали перший псалом, забрали ся до другого.

І так сиділи — загіті пивом і божим словом — вливаючи у ті пісні таку силу, що стіни мало не потріскали.

В ночі, коли Трина вертала ся домів, місяць кидав млаве світло на тонку, сьвіжу верству снігу, що вкрила білим килимом землю і дахи хат. Всюди було тихо — загороди позамикані, ані вітрець не порушив великим, темним очеретом, в яким відбивало ся зьвіздисте небо.

Коли доходила до фіртки загороди, де служила, стрепенула ся, побачивши якогось парубка, що опер ся об мур і курив люльку.

Пізнала відразу, що се Іван, парубок сусіда, молодий, двайцятилітній хлопець, з яким волосєм, що накидав ся їй від давна вже із своєю любовю. Видно знав, що вийшла і чатував на її поворот.

Коли мпнала його, шепнув: «добрий вечір!» Несьвідомо пристанула і почали розмовляти.

Недавно іще минала його, як всіх; тепер, коли нараз хмара, що заслонювала місяць розплила ся і повне, ясне світло упало на постать

З боевища.

Не можна вже сумнівати ся, що Англичани 30. жовтня дізнали рішучого поразення під Лядісмис. Сей день буде для них памятий, а мабуть за материяльними втратами послідуєть небавом і моральні. Уже 27-го жовтня спостеріг генерал Віте, що Боери окружили Лядісмис з всіх сторін. З півночі облягли его укріпленій табор в Лядісмис трансвальські Боери під проводом Жюберта, а від заходу Оранці. Надто появились і на полудне від Лядісмис відділи боерські з наміром, щоби знищити залізничий шлях, що лучить Лядісмис з пристанею Наталем, звідки Віте сподівав ся помічних полків. Окружений з всіх сторін генерал Віте хотів, як сам каже в телеграмі до Лондону, висвободитись з сего залізничного обруча. В тій цілі вислав він вже 27. жовтня значні воєнні сили на північ проти Боерів, але ті не розбили кордону і вернули з значними втратами до Лядісмис. 30. жовтня повторив Віте свою пробу, іменно в тій хвили, коли Боери заатакували его ліве крило. Думаючи, що Боери згромадили до сего атаку — котрий лише був уданий — значнійші сили, велів ген. Віте ударити своїм полкам в північній напрямі. Бій тривав від рана до пополудня. Полки англійські мило бравури(?) не успіли продертись на північ, подались небавом назад, а притім удалось Боерам зловити 2000 Англичан з 42 офіцерами. Ген. Віте втратив одну шесту часть своєї залози.

Вість ся занепокоїла дуже весь Лондон. Англичани боять ся, щоби ся рішуча побіда Боерів не сталась покликком до повстаня в цілій Капландії, котрої жителі з неохотою зносять ярмо Англії. Становище Вітого zagrożене. Він імовірно не зможе удержати ся вже в Лядісмис, а мусить подати ся на полудне до Наталу, де схоче дождити помічних полків, які мають за генералом Булером наспіти перед 10. листопада. Сили Боерів подля Віте на 16—18.000.

З західного боевища нема також відрадних для Англії вістий. Мафекінг, де замкнув ся Селі Родес, облягли Боери. Послідними днями намірив прийти Родесови в поміч ген. Вільзон, однакж Боери відперли его.

Найновіші телеграми доносять з Лядісмис, що Боери посувають ся наперед в напрямі полуднево-східнім і мають намір обсадити залізничну лінію коло Колензо, щоби перетяти Англичанам комунікацію між Петермаріцбург і Дурбаном. Губернатор Натало телеграфує, що получене з Лядісмис від вчера пополудни перерване. Міністерство війни одержало телеграму з Лядісмис, що поручник Егерто з воєнного корабля «*Powerful*» впавав, тяжко ранений відломом гранату. Вечірні дневники доносять з Петермаріцбурга, що Боери осадили часть краю Зулю і заняли місто Помероа. Після донесень *Timesa*, від поведілка стоїть в Бетулії три тисячі Боерів.

Побіди Боерів викликали в Камштаті велике порушенє. Губернатор Мільнер побоює ся грізної постави Африкандерів. Оранські війська під комендою генерала Луки Маєра здобули Коленті, відтінаючи в сей спосіб відворот англій-

скому генералови, Віте, що має бути ранений. Загалом Лядісмис є цілком оточене, подібно як Мафекінг, де Боери відперли англійські напади. Оранські війська заняли також Колесберг.

З політичного поля.

Salzburger Tagblatt, орган завзятого націонала, посла Сільвестра, приніс статю, в котрій пос. Сільвестер виправдує своїх націоналів, що они допустили до вибору делегацій. В статі сказано: Націонали не могли вести обструкції проти виборів делегацій, бо спинити вибір можна було лише фізичною силою, а до того було нас за мало. Впрочім віднала вже причина до веденя дальшої обструкції з хвилею, коли гр. Клярі зніс язикові розпорядження, зобовязав ся перед лівицею не над'уживати §. 14-го і обіцяв внести в парламенті проєкт язикового закона відповідаючий програмі лівици. — Ревеляція ся цікава, наколи не вдумана.

N. Tiroler Stimmen, орган Катрайна, провірює, що хибне є понятє, мовби католицькі людовці були вдоволені з того, що правительство безуслівно знесло язикові розпорядження. Протівно, консервативні послы з Тиролю добачають в тім знесеню порушенє прав парламентарної більшости і справедливости.

Предсідатель нового кабінету, гр. Клярі, був 1. листопада перед полуднем на окремії аудієнції у цїсаря, а сполудня проводив кабінетовій радї, на котрій ухвалено бюджет на 1900 р. Вечером гр. Клярі виїхав до Градця.

Делегації зберуть ся у Відні на перше засіданє аж 28-го листопада. До сего часу, надіють ся, переведе угорський сойм дискусією над бюджетовою провізорією, а австрійський парламент ухвалить тримісячну провізорію бюджетову. *Narodni Listy* хотять знати, що австрійський парламент відбуде вже небогато засідань, почім будуть скликані сойми. Вість ся безосновна. Оскільки нам відомо, то засіданя парламенту будуть відбувати ся рівночасно з засіданями делегацій, а сойми будуть скликані аж в послідних днях грудня.

Поступовці німецькі (ліберали) почали вже ширшу акцію проти Люєгера і віденьських антисемітів. На днях зібрало ся кілька сот сих псевдолібералів в сали Ронахера, щоби напасти на міську раду за те, що она (перед роком) відмовила ліберальному товариству просвітному (*Volksbildungsverein*-ови) субвенцію. Ми в своїм часі сказали вже, що поступовці наміряють тепер «зробити лад у Відні», с. є. викурювати антисемітів з міської ради і з сойму. Німецька *Geheimbuergerschaft* посує ся поволи.

В Пеніті демонструють університетські студенти проти міністра оборони краєвої Феєрварго з нагоди заборони *jelep*. В послідній уличній демонстрації 31. жовтня взяло участь до 2000 студентів і багато пролетаріяту.

Російські дневники остають ще заєдно в обороні засуджених сербських радикалів і домагають ся видаленя екскораля Міляна з границь.

Сербії. Король Александер гостив на днях у Відні і зложив вінці на домовинах цїсареві і престолонаслідника Рудольфа.

Парламент французский збере ся 14. листопада. В часі кінних перегонів в Отель прийшло 1. листопада до нагальних демонстрацій проти комісії перегонної. Товпа вдерлась до будинку, в котрім містила ся канцелярія комісії, і потовкла цілу обстанову.

НОВИНИ.

— **Еміґрація з Галичини.** Після урядових реляцій намістництва еміґрація за послідних чотирьох роки до Америки представляє ся в сей спосіб:

з повітів			
В році	всхідних,	західних,	разом
1896	9.389.	2.804.	12.193.
1897	4.633.	1.123.	5.756.
1898	4.604.	3.128.	7.732.
1899	4.903.	2.977.	7.880.

Так отже в послідних чотирьох роках убуло з всхідної Галичини руского елемента **23.529** душ, коли західна Галичина стратила ледви 10.032 душ.

— **Передвиборчі загальні збори** тов. «Академічної Громади» відбудуть ся на університеті дня 5. н. ст. листопада с. р. о 3 год. пополудни з таким порядком дневним: 1) вибір президії; 2) відчитанє протоколів з попередних зборів; 3) вибір двох комісій шконтруючих; 4) пробний вибір Виділу; 5) внесеня і інтерпеляції. — У Львові, дня 2. листопада 1899.

Михайло Галуциньський

голова.

Лев Гаванський

писар.

— **Справозданє про збори «Народної Торговлі»**, що відбули ся дня 2. с. м. подамо, з браку місця, доперва завтра.

— **Заворушеня.** В Ростокх на Буковині хотіли гуцули вирубати громадський ліс і зробити з нього пасовиско. Вижицке старство дізнало ся проте і вислало сейчас комісією, що мала рішити, кілька можна вирубати того ліса. Озлоблені гуцули кинули ся на комісаря лісництва і побили его так сильно, що лежить досі хорий. Судове слідство виказало 30 винних, яких зусуджено на кару 3 місяців до 2 літ тюрми.

В **Дрогобичи** розв'язано останної неділі два соціалістичні збори. Рано говорив на торговиці Шіффер з Перемишля про державну раду. Збори єї розв'язав комісар Нападівич. По полудні розв'язаво другі. Робітники демонстрували сьпіваючи «*Szerwony sztandar*».

— **Депутація учителів в Відні.** Вчора прийняв управитель міністерства просьвіти, др. Гартль, депутацію австрійських товариств учителів, а між ними делегата з Галичини, Маєра. Депутація предложила др. Гартлеви ухвали відбутих перед двома днями зборів учителів. Др. Гартль заявив, що для учителів мусить ся щось зробити. Правдоподібно сойми не будуть мати нічого против того. Жаданя учителів стрічають трудности, а то тому, що кравві сойми видять в тім обмеженє своїх прав. Др. Гартль думає, що поодинокі краї мусять одержати додатки від правительства на обігнанє шкільних потреб.

— **Демонстрації в Чехах.** З ріжних місцевостей в Чехах доносять знов про демонстрації з послідних днів. Всюди вибивано шиби в жидівських мешканях. Кілька осіб увязнено. В місцевости Доброушка демонстранти обкидали жандармерию каміннями. Постерунки жандармерії всюда скріплено. — Про послідні демонстрації в часі контрольних зібрань резервістів

дівчини, здивував його незвичайний вираз її лица.

Почав довбати щось коло люльки, а боком дивив ся на неї уважно.

Питав її про весіле, про нового шваґра, про діти Якобіни; відповідала коротко, з відверненим лицем і дивила ся байдужно перед себе.

Нарешті почав зближати ся обережно і не зводив з неї очий.

По хвилі присунув ся так, що бачив дрожачі її губи і чув віддих її філюючої груди. А коли ще блище присунув ся і вона не змінила місця, ані постави, збентежив ся сам і глянув на неї здивований.

Кров ударила йому до голови, великі уста розсьміяли ся придурковатою усмішкою.

Нарешті відважив ся сказати:

— Так любо, може перейдемо ся троха?..

Не відповіла зразу — коли однак почав наставати, сказала:

— Добре.

І не ждала на нього, лише рушила наперед в поля.

Пішла стежкою, що вела через луку до двох чорних, нужденних верб, які означали, де зачи-

наєть ся перекип. Тимчасом хлопець надігнав її небавом і старав ся всунути руку під її рамя. Не боронила ся... збентежений сим незвичайним і невиясненим поведенєм, обняв її та притиснув пристрасно до себе.

Так ходили якийсь час сюда і туду до верб, що виглядали в сьвітлі місяця як духи.

А коли четвертий раз вертали ся до села, обняла вже Трина хлопця; поволи зближали ся до загороди — двері стодали зачинили ся тихо за ними.

В середині села, повище загороди, де служила Трина, стояла гарна, сьвіжо помальована хатчина із жовтими ляками у вікнах і малим опарканеним городцем на ярини по обох боках входових дверей, помальованих у цьвіті. Замість ступіня лежав перед ними млинський камінь перелупаний на дві части, посипаний піском; туду входило ся через маленьку кухню до чистої, просторої, виспаної також піском кімнати із синьомальованими стїнами, жовтими заслонами, сосновою комодою, столом, лавкою, двома червоними стільцями і двома великими ліжками, прикритими перкалем в цьвіті.

Мешкала тут вдовиця Олена Петриха, що зложила собі враз із своїм чоловіком Петром

Андерсом при пильности і ошадности тільки, що могла жити тепер без підмоги громади і тому уходила за щось ліпшого, як більша частина вдовиць по господарях, з якими не дуже навіть приставала.

Була се висока, худа, похилена троха постать із запалими грудьми, звичайними у старших жінок і великим, вистаючим і твердим як камінь черевом. Мала, сивоволоса голова спочивала троха криво на вузьких зігнених раменах — якби для загальної гармонії говорила немилым, плаксивим голосом і стріляла як квочка своїми малими, червоно обведеними, троха цікавими очима, що щезали цілком у віях.

Невідлучною її товаришкою була довга, чорна панчоха, якої не випускала із рук, хіба коли їла, або спала. Могла стояти непорушно пів дня в дверех і перебирати механічно пальцями, коли тимчасом її зір бігав уважно по цілім селі, чи не відчинюють ся де двері, або чи не курить ся де з комнина.

(Далі буде).

в Гаї доносять такі подробиці: Перед початком контролі, капітан вівзав резервістів, щоби зголошувалися словом «hier» і строго держалися військових приписів, бо найменше переступство може потягнути за собою тяжку кару. Мимо себе зараз перший резервіст, Давфек, відозвав ся словом: «zde». Капітан засудив его на десять день арешту і велів увязнити інспекторови поліції. Однак сей не хотів Давфека увязнити, під позором, що громадські арешти не мають місця для військових в'язниць. Доперва жандармерія відставила Давфека до арештів в старостві. Капітан заявив, що перериває збори і що слідуючі відбудуться в иньшій місцевості, іменно в Кромерижі. Тимчасом зібрані товпи удали ся перед мешканцями старости і в демонстраційний спосіб домагали ся освободження Давфека. Староста, побоюючись грізніших заворушень, сповнив волю товпи, що перетягала опісля улицями, сьвіваючи «Hej Slovane», «Hra a reklo», «Kde domov moj». Прийшло також до антисемітських розрухів; товпи підпалили кілька жидівських домів і божницю. Відділ драгонів привернув спокій. — З Яроміра доносять, що в часі відбутого там контрольного зібрання увязнено там шістьох резервістів за слово «zde» і засуджено їх на п'ять день арешту. Ті увязнені викликали бурливі демонстрації. Товпи перетягали улицями з сьвівами і розліпили на публичних площах плякати з написом «zde!» Опісля зібрані ся перед кошарами і жадали увільнення увязнених. Войско з наїженими багнетами привернуло спокій.

— **Hejbe!** З Будапешту доносять, що в часі контрольного зібрання в Басбебек зголосило ся кількох румунських резервістів з словом «hejbe» місто «hier», за що укарано їх дводневним арештом.

— **Страшна пригода** приключила ся недавно у Відні. В кофейні Гуллера на площі Цісаря Фердинанда 44-літня касирка Елисавета Віндпехтігер хотіла дістати ся до своєї хати на другім поверсі і сіла тому до вінди. За хвилину, коли почув портиєр сигнал, який вказував на те, що дверці вінди відчинили ся, думаючи, що касирка вже висіла, почав спускати вінду. Аж ось сташний крик на горі! Портиєр спинив вінду і побіг на другий поверх. Его очам представив ся страшний вид. З вінди виставала голова і одна нога касирки, а решта тіла була у вінді. Она відчинила дверці, але виходила так повола, що вінда, яка почала спускати ся, прихопила її і убила.

— **Не судило ся!** Два жебраки і три жебрачки, що вертали з кладовища у Кракові, наняли собі фіякря і їхали до міста як пани. Видно, добре дописали їм «задушні дни». Але ось якби на глум тріскає серед ринку снаєс у повозки і они мусять іти далі пішки. Видно не судило ся їм їхати по паньски!

— **Неспокій совісти.** Перед роком застрілив ся в одному з берльських готелів незнакомий гість, записаний в мельдунковій книжці яко банкір Л. з Відня. В Відні не міг ніхто вяснити мотивів самоубійства, бо банкір зіставив свої інтереси в найбільшій порядку. Доперва тепер вяснилася ся загадка при переводженню спадкової акції. Банкір Л. служив перед дваццятьма літами в одному з банків і провадив там відділ т. зв. ревізії льосів. Серед множества листів, що переходили через его руки, з одним і тим самим питавем, чи льос такий а такий не виграв, надійшло раз писмо одного шинкаря з Ацгердорфу в справі комунального льосу, на котрий припала дійсно одна виграна в сумі двіста тисяч злр. Шинкар дістав коротку відповідь: «Ваш льос не виграв!» Небавом опісля Л. під позором слабого здоровля уступив з посади, осів в Ацгердорфі, закнянув сїти на наївного шинкаря і набув его комунальний льос. Опісля вибрав Л. виграні гроші, переніс ся на якийсь час до Берліна, вкінці вернув до Відня, де заложив банківий дім, що сьвітло розвивав ся. Однак почуте вини не дало ся приголомшити. Раз вибрав ся Л. до Ацгердорфу, щоби дізнати ся про шинкаря. Ту дізнав ся, що шинкаря не вело ся і що він з нужди повісив ся. Его жінка згинула під плотом жебрачкою, а син, що був вже учеником другої класи гімназіальної, служив десь парубком. З того часу не мав Л. спокою. Він попав в нервовий розстрій і в Берліні закінчив жите вистрілом з револьвера. Весь свій масток записав він з поминенем родини синові бідного шинкаря. В руках судових властей находить ся докладна сповідь самоубійника.

— **В Москві** має стати небавом перед судом цікава справа: Дві молоді панночки, що скінчили недавно жіночу гімназію, обжаловано о забите старої тети. Они мали на цілі дістати по ній гроші на університетські студії в Швайцарії.

— **Подруже проти волі.** В Атенах загорів 20-літний молодець пристрасною любовою до гарної земської посілости якоїсь 50-літної вдовиці і рішив ся оженити ся з нею, себто вдовою. Але горда вдовиця відкинула его осьвідчення. Гожий молодець ходив непотішений кілька днів, нарешті впав на дуже здорову гадку. Наймив собі

десять драбів, уоружив їх від стіп до голов і викрав одної місячної ночі вдовицю. Ждав на них корабель. Сіли на него і коли вже були на повнім морі, з'явив ся на покладі корабля сьвященик, уставлено вітвар і відбуло ся вінчанье. Але другої днини своячки вдови, що закусили зуби на майно своячки постарали ся, що поліція замкнула молодого мужа у в'язниці. Цікаве однак було те, що «молода» зголосила ся до поліції і зажадала, аби видано їй чоловіка. Розумієть ся, що на таку заяву поліція випустила увязненого мужа і молоді подружки поїхали до своєї земської посілости, аби ракувати ся щастем перших місяців свого подружя.

— **Марморна візитка.** Славний французский боксёр Шарлемон сидів раз в кофейні на париских бульварах. Є се чоловік середного віка, середного росту, спокійний і не відріжнює ся на око нічим від иньших людей, не зраджує своєї незвичайної сили. Тому то кількох добродіїв, що сиділи при сусіднім столі, почали собі шуткувати з него. Силач не говорив якийсь час нічо, нарешті виймив оловець з кишені, написав на мармурнім столику своє назвище і — як не трісне кулаком у стіл! плита відразу розлетіла ся в кусні. Тоді Шарлемон закликав кельнера, дав ему кусник, на яким було написане его назвище і сказав: «Завеси тим панам мою візитку!» Але заки кельнер дійшов до їх стола, тих панів вже не було.

— **Вісти про Андре-ого.** «Times» приносять листь А. Д. Альстона, кузина контрадмірала англійского Кемпіона, писаний до тогож Кемпіона з форту Шуршіль з над Гудзоньского заливу під днем 1. серпня 1899 р., в котрім сказано: «На весну явив ся в маґазинах наших в Шуршілю ескімос Ольд Дональда син для закупна живности. Ольд Дональд Сон питав, чи вже ввнесли ся білі люди баллоном в воздух, бо минулого літа (1898 р.) убито в їх краю двох білих людей. На оповідане Ольд Дональда сина не звернено уваги. Але опісля небавом явили ся в форті Шуршіль два ескімоси, Стокбі і его брат і ті розказали, що минулого літа они бачили чотирох(?) білих далеко на півночі, стріляючих олені. Ескімоси тамошні думали, що білі люди до них стріляють, бо оленів не було видно. Тоді пішли ескімоси домів по луки і застріляли двох білих, а два спасли ся бігством. Один з убитих був низького росту, присадкуватий, кріпкий; другий був ще молодий. Ескімоси запрошували обох братів Стокбі, щоби они пішли з ними на північ, де після їх розказів находить ся кулиста хата (баллон?), наповнена зброєю, живностию і тютюном. Брати Стокбі, не пішли на північ, але один з них показував північне килим роботи европейської, обтягнений вовною шкірою. Убиті білі були убрані по европейски». «Times» догадують ся, що се були люди з експедиції Андре-ого та що імовірно Андре сам убитий. Одно лише впадає в очи, що Андре виправив ся лише в трійку до бігуна. Наколи ті вісти вірні, то Андре переправив ся щасливо через північний бігу, коли явив ся в околицях над Гудзоньским заливом, в північній Америці

— **Князь в заставі.** Після традиційного звичаю, може в Англії кожде торговельне підприємство, що має клієнтелю якоїсь достойної особи, без переведення формальностей, додати собі на вивісці титул доставця такого а такого королівского, чи княжого величества. Одному з князів лучила ся в Англії така немала пригода. Князь гуляв цілу ніч, а над ранком був в клопоті, бо не ставало ему грошей на оплату шампана. З'яв отже з себе дорогоцінний перстень з брильянтами і заблукав з ним до якогось обскурного заставничого банку, де перстень заставив. В кілька день пізніше можна було вчитати на банківій вивісці: Банк, відзначений довірем его княжої милости князя крови... Розумієсь, що родина поспішила чим скорше викупити застав і самого князя... з вивіски, що однак повело за собою дуже значні видатки.

— **Ц. к. Дирекция залізниць державних у Львові** оновіщує:

Обмеження в приймаю, заладованю і виладованю товарів. — По причині надзвичайно сильного руху товарового уводять ся, на підставі розпорядження ц. к. міністерства залізниць з дня 31. жовтня с. р. ч. 50064, з днем 1. листопада с. р. обмеження заповдані в §. 55, уст. 1 і 2 в §. 69 уст. 7 регуляційну руху на всіх в Галичині і Буковині лежачих шляхах ц. к. австрійских залізниць держ. як і по всіх шляхах залізниць приватних, на котрих ц. к. залізниця держ. провадить рух, а іменно: Посилки і товари буде ся приймаати тільки тоді, наколи надавець виразно осьвідчить, що товар може бути зложений на разі на склад аж до можливої висилки. Товари буде приймаати ся лиш о стілько, о скілько поміститься зможуть в складах залізничних. Час заладованя і виладованя обмежає ся для товарів, котрі самі сторони мають заладувати і виладувати до 6 годин денних. Години денні числеть ся від 8 рано до 6 вечером. Наколи би в повисшій речинці згаданих товарів не заладовано, або не виладовано, учинить се заряд залізничий на кошт интересованих сторін.

Телеграми.

Відень, 3. листопада. Цісар відвідав вчера пополудни грецкого короля, що прибув до Відня, і забавив у него три чверти години. Опісля ревізитував король цісаря в Бургі. Грецкий король прийняв вчера на авдієнції міністра справ заграничних, гр. Голуховского.

Берлін, 3. листопада. Цар прибув з Дармштату до Почдаму дня 8. с. м. Німецькі дивізіони старають ся вмовити в публику, що та стріча не буде мати політичного характеру. — Цісар Вільгельм їде дня 18. с. м. до Англії, а дня 20. прибув до Віндсору, щоби відвідати королеву Вікторію. На честь цісаря відбудуть ся в Віндсорі великі збори рицарів ордеру Підв'язки. Послідні такі збори відбули ся в р. 1855 на честь князя, Людвіка Наполсона.

Рим, 3. листопада. Бувший папський нунцій в Відні, кардинал Агліярді, заболів тяжко на тиф. Стан его безнадійний.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Матвій Цьома.

(Далі).

— Так таки казала?

— Ая.

— А ви її що на тоє сказали?

— А я тоді кажу: Які, бо ви — кажу, Горшино, горячі? Ви собі — кажу, гадаєте, що лише ви одна так пропадаєте за Матвієм. Аво небіжка, кажу, Ягунька десять літ на нього чекала, тай не діждала ся. Такі дівчиною — кажу — померла. А вже її було сїмдесят п'ять літ.

— Ото раз дівчина; варт було посватати.

— Тай, кажу, ви собі Горшино, не гадайте, що Матвій, такий дрантивий кавалер, як ви панна...

— Ха, ха, отосьте її вліпили.

— Він — кажу, хоч має мотиллицю в череві, але він ще варт і до самої ясної пані дідички пійти на зальоти. Колись ту — кажу — повідав мені, що поїде по жнивях до Львова шукати собі пари. Я радив йому, щоби записав через почту з Відня, а він казав, що таки сам поїде, бо міг би ошукати ся.

— Але-ле добре кажете, а нуж-би мала який «ганч», та тогди що робити? Хоч вези на ярмарок продавати...

А далі зговорили ся і про сегорічну бранку і про те, як то Матвія до Гузарів відбирали, як він на «зицирку» їздив, «з-за плота до фоси стріляв», як по нім Горшина плакала... й все можливе, бувало, перебалакають, щоби заповнити час. А далі згадають ще і про Матвієву маму і про те, як то вона ще дівкою з парубками тягала ся по музиках і толоках... і всі справи порушать, щоби лиш Матвієви донечи.

Слухає Матвій мовчки й ніяково йому, що люди його маму обсуджують... бо хоч вона для нього й не така, як у других людей, але... все вона матір!... І йому чогось жаль... так жаль, що аж сльози починають набігати до очей.

— От не повідайте далі, бо Матвій готов ще розплакати ся — скаже котрийсь мудрагель, видячи, що Матвій плаче.

— Ото дурний, він собі гадає, що ми з нього кпимо ся. Та я би тобі, Матвію, рад неба прихилити — а він, о! що на нас відказує...

— А ти чого шльохаєш? га? Цить, цить, не плач, принесе кітка на хвості колач...

— Ей-га, а він плаче; ото парубок, як файка за крейцар.

— Ходім полуднувати; а дивіть, де вже сонце...

— Та хйба ходім. Як Матвій плаче, то ми не маємо що робити. Ходи Матвію! Чувш!...

І пішли. А Матвій почекає, поки відійдуть трохи подальше. Тогди сяде собі на межі, або під полукіпок, чи під копицю і лагодить ся полуднувати.

— Ах, допекли-ж вони мені до живих печінок! Що то, як кого возьмуть на язика! І дотинають і сьміють ся, повидумують, поперекручують, а позашивало би вам писки, коли ви так ладно умієте балакати!

(Далі буде).

Розклад гоїздів залізничних обов'язуючий від 1-го мая 1899.

(Прїзд і відїзд поданий після часу середно-європейского).

Поїзд		до Львова		Поїзд		зі Львова	
посп.	особ.			посп.	особ.		
приходить о годинї				відходить о годинї			
6:10	з Чернівців (Іцкан, Галацу), Станиславова	6:20	до Лавочного (Мункача, Пешту) Борислава				
6:50	з Брухович, від 7. мая до 10. вер. включно	6:15	до Підволочиск (Київа) Бродів дв. головний				
7:10	з Зимної-води	2:08	» » дв. Підзамче				
7:40	з Янова	2:45	6:30 до Іцкан (Галацу, Ясс, Букарешту) Сучави				
7:55	з Лавочного (Пешту) Калуша, Стрия	8:30	8:45 до Кракова (Відня, Варшави), Стружа				
7:44	з Тернополя, Бродів на дв. Підзамче	9:10	до Скольного, до Лавочного (1. лип. до 12. вер.)				
8:05	» » на дв. головний	9:25	до Янова				
8:15	з Сокала, Рави рускої	9:35	до Підволочиск, Бродів, Гусятина дв. Підз.				
1:30	9:00 з Кракова, Відня, Варшави, Пешту ч. Пер.	9:53	» » дв. гол.				
11:15	з Ярослава і Любачова	10:10	до Белзця, Рави рускої, Сокала і Любачова				
1:50	11:55 з Іцкан, Чернівців і Станиславова	12:50	до Янова від 1. липня до 15. вересня вкл. тільки в недїлі і свята				
1:01	з Янова	2:15	до Брухович тільки від 1. липня до 10. вересня включно в недїлі і свята				
1:40	зі Скольного, Стрия, а з Лавочного тільки від 7. вер. до 15. пад. включно	9:45	до Іцкан (Ясс, Букарешту)				
2:20	5:15 з Підволочиск (Київа) Бродів на дв. Підз.	2:55	до Кракова (Відня) Хавіки ч. Ряшів				
2:35	5:40 » » на дв. голов.	3:05	до Стрия, Скольного від 1. мая до 30. вер.				
5:55	з Сокала, Белзця і Любачова	3:15	до Янова від 1. мая до 30. вересня вкл.				
Ніч		3:20	до Зимної води тільки від 7. мая до 10. вер.				
8:45	6:10 з Кракова (Відня) Самбора, Хирова	3:26	до Брухович				
6:20	з Іцкан, Сучави	5:25	до Ясслава				
	з Янова від 1. до 31. мая і від 16. до 30. вересня щоденно, а від 1. червня до 15. вересня тільки в недїлі і свята	Ніч					
7:58	з Брухович від 7. мая до 30. червня і від 16. серпня до 10. вересня вкл. щоденно	12:50	3:21 до Іцкан, Радовець, Кімполонга, Сучави				
8:15	з Брухович від 1. липня до 15. вересня щод.	6:40	до Кракова (Відня) від 1. черв. до 15. вер.				
8:14	з Янова тільки від 1. черв. до 15. вер. вкл.	6:50	до Янова від 1. чер. до 15. вер. т. в дні б.				
9:21	з Кракова (Відня, Берлина), Сянока, Пешту	7:00	до Лавочного (Мункача, Пешту) Калуша				
9:55	з Чернівців, Іцкан (Букарешту), Сучави	7:10	до Сокала і Рави рускої				
12:30	10:10 з Підволочиск (Київа), Бродів на дв. Підз.	7:20	до Тернополя дворець головний				
10:08	» » на дв. голов.	7:42	» » дворець Підзамче				
10:25	з Лавочного (Пешту) Хирова	7:47	до Янова від 1. жовтня до 30. мая 1900				
10:30	зі Скольного, Калуша	8:35	» » 1. до 31. мая і 16. до 30. ж. щод.				
12:10	з Підволочиск на дворець Підзамче	9:10	» » 1. чер. до 30. жов. в нед. і св.				
3:05	» » на дворець головний	2:36	10:40 до Іцкан (Ясс, Галацу), Сучави				
3:30	з Кракова (Відня), Самбора, Сянока	10:50	до Кракова (Відня, Варшави), Сянока				
2:16	6:00	11:10	до Підволочиск, Бродів дв. головний				
		11:32	» » дв. Підзамче				
		4:10	до Кракова (Відня, Берлина)				
		5:50	до Брухович від 7. мая до 10. вересня				

ЗАМІТКА: Поря нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Час середно-європейскїй різнить ся від часу львівського о 36 минут, а іменно 12 год. часу середно-європейского = 12 год. 36 мин. часу львівського. — Бюро інформаційне ц. к. залїзниць держ. (Львів, ул. Країцких ч. 5) удїляє пояснєнь в справах залїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди.

Контора виміни
ц. к. упр. гал. акц.

Банку
Гіпотечного

2 купує і продає
всякі
папери цінні
і МОНЕТИ

по най дешевшїм кур-
сї деннім не числячи ніякої
провізїї.

Рік заснованя 1892.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

„ДНІСТЕРЪ“

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Всч. Духовенству і всім вірним Преосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариатам всіх трех єпархїй, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарскї зварида, збіжє в зерні і соломі, єно в стогах і будинках против шнїд огневих.

Стан фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1898 **виносить:**

Фонд резервовий	96.775 зр. 05 кр.	} 206.880 зр. 57 кр.
Резерва премїй	64.263 „ 12 „	
Фонд основний	45.000 „ — „	
Резерва спеціальна	842 „ 40 „	

Тарифи «Дністра» дуже уміркованї, услївїя обезпечєнь користні, а шкоди ліквідують ся безпроволочно. До кінця 1898 року виносили виплаченї шкоди 527.790 зр. 67 кр. Полїси «Дністра» приймає Банк краєвий при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товариствї взаїмних обезпечєнь в Кракові, котре дає найкористнїйші услївїя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає полїси і квїти в рускім язїці.

Товариство взаїмного кредиту «Дністеръ», стоваришенє з обмеженою порукою, удїляє позички за оплатою 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адміністраційні за інтабуляцією або порукою двох відповідних ручителїв, до сплати в ратах на 3 до 10 лїт і приймає вкладки до опроцентованя від членів і третих осіб по 4%. Удїл членський виносить 25 зр., вписове 1 зр. Членом бути і позичку дістати може тільки член обезпечений в «Дністрѣ». Інформації удїляє Дирекція листовно.

Зголошеня о удїленє агенцій в окрестностях де нема близько агентів «Дністра», приймає ся.

Львів, ринок ч. 10. (дім «Просвїти»).

Інформації і посередництво до закінченя обезпечєнь житєвих в найкористнїйших комбінаціях.

Позички і гваранції на вїдїмєні Гол. взаїмн. обезп. і взаїмн. кред. «Дністеръ» на 5 1/2 % і 1% додатку на кошта адм.

ЛЕВ ЛОПАТИНСКИЙ.

ДО БРАЗИЛІЇ
Драма з галицного еміграційного руху в 4. актах.
Цїна книжки брошурованої 35 кр.

СВЕКРУХА
комедия в 3. актах з сїльського жита.
Цїна книжки брошурованої 30 кр.

БЕАТА і ГАЛЬШКА
історична трагедия в 5. актах — з другої половини XVI. віку.
Цїна книжки брошурованої 40 кр.

Конкурс на мужа
шутка в 5. актах з міського побуту.
Цїна книжки брошурованої 35 кр.

ЯБЛОЧНИКАР
комедия в 1. актї опрацьована після німецкого.
Цїна книжки брошурованої 15 кр.

Сольо-терно
о повіданє з льотерїйних пригод.
Цїна книжки 15 кр.

На поchtову пересилку 5 кр.

У Львові набути можна в Ставропігїйскїй книгарні.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ
приймає замовленя і посередничить в закупї:

Свїтло церковне
впрост в фабрики Іа по 70 зр., Іа по 64 зр. за 100 кїл. лосо фабрика.

Вино
в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку лосо місце продукції.

Зї складів висилає: **КАВУ** по 5 кїл. посилках почт. в цїні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко **ВИНО** в 5 кїл. барилках по зр. 3-—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Іншї товари по умірєних цїнах. 78—?

Галицкїй
КРЕДИТОВИЙ БАНК
приймає вкладки на
КНИЖОЧКИ
і опроцентовує їх по
4 1/2 % на рік.